

БАРОИ ВАҲДАТИ МИЛЛӢ, СУЛҲУ ОРОМӢ, СУБОТИ СИЁСӢ, СОЗАНДАГИВУ
ОБОДОНӢ, РУШДИ УСТУВОРИ ИҚТИСОДӢ ВА ЗИНДАГИИ ШОИСТАИ МАРДУМ!

ҲАМРОЗИ ХАЛҚ

№ 10, (310),
23 майи соли 2018

► E-mail: hamrozi-khalq@mail.ru ● www.hhdtkhatlon.tj

НАШРИЯИ КУМИТАИ ИҶРОИЯИ ХИЗБИ ХАЛҚИИ ДЕМОКРАТИИ ТОҶИКИСТОН ДАР ВИЛОЯТИ ХАТЛОН

БАРОИ ОБОДИИ ВАТАН АНҶОМ ДОДАНИ АМАЛҲОИ ХАЙР НИЗ ИБОДАТ АСТ!

Суханронии Пешвои миллат дар мулоқот бо намояндагони ҷомеаи кишвар ба муносибати фарорасии моҳи шарифи Рамазон. 12.05.2018, шаҳри Душанбе

Ҳар як шахрванди кишвар бояд як масъалаи ниҳоят муҳимро амиқ дарк намояд: вазъи имрӯзаи ҷаҳон танҳо ба халқу миллатҳое имкони вучуд доштану рушд карданро медиҳад, ки онҳо дар баробари донишманд, аз назари технологӣ пешрафта ва созандаву эҷодкор буданашон, инчунин, бояд сарчамъу муттаҳид бошанд, ҳадафҳои стратегии давлат, ҳастии миллати худро дар ҳама ҳолат ҳифз карда тавонанд ва бозичаи дасти доираҳои гаразнокӣ сиёсӣ нашаванд.

Яъне мардум бояд ҳувиёти миллӣ ва ҳисси баланди ватандӯстиву ватанпарастӣ дошта бошанд, бо сабру таҳаммул ва иттифоқу сарчамъӣ бо роҳи таърихӣ дар Конститутсия интиҳобкардаи худ устуворона пеш раванд.

БАРОИ ОБОДИИ ВАТАН АНҶОМ ДОДАНИ АМАЛҲОИ ХАЙР НИЗ ИБОДАТ АСТ!

Суҳанронии Пешвои миллат дар мулоқот бо намояндагони ҷомеаи кишвар ба муносибати фарорасии моҳи шарифи Рамазон. 12.05.2018, шаҳри Душанбе

**Ҳамватанони азиз!
Ҳозирини гиромӣ!**

Имрӯзо мардуми мусулмони олам, аз ҷумла сокинони кишвари мо дар арафаи моҳи шарифи Рамазон қарор доранд, ки ҳамчун айёми раҳмату мағфират, бахшиши гуноҳҳо, поксозии қалбҳо ва иҷрои амалҳои хайру савоб рӯзи 17-уми май фаро мерасад.

Ба ин муносибат қулли мардуми шарифи Тоҷикистон, ҳамватанони бурунмарзӣ ва ҳамаи шумо, ҳозирини арҷмандро самимона табрик гуфта, ба ҳар фарди Ватан саломативу саодатмандӣ, сабру таҳаммул ва дар ҳонадонашон фазои оромӣ осуда ва ғайбу барақат орзу менамоем.

Барои мусулмонони Ватани мо, ки пайравони мазҳаби муътадилу таҳаммулгарои ҳанафӣ мебошанд, ислом нишонаи имондорӣ, таҳким бахшидани ҷаҳони маънавӣ ва тақмили одоби ахлоқ ба ҳисоб меравад.

Мардуми мо дар доираи аҳкоми шариат фаризаву вочиботи диниро озодона адо мекунамд ва арзишҳои инсондӯстонаву хайрхоҳонаи онро гиромӣ медоранд.

Бахусус, дар моҳи шарифи Рамазон, ки Офаридгор дар каломи осмонии худ онро айёми иҷобати дуо, қабули тавба ва амалҳои хайру савоб доништааст, мардуми мо кӯшиш мекунамд, ки фазилатҳои парҳезу нақӯкориро бештар риоя кунанд, аз аъмоли зишт худдорӣ намоянд, ба аёдати падарону модарони худ ва беморону ранҷурон раванд ва шахсоне, ки тавону имконашон бештар аст, ба ҷаҳонӣ маъюбон ва камбизоатону дармондагон дастии мададу ёрмандӣ мерасонанд.

Дар баробари ин, моҳи шарифи Рамазон ба сифати яке аз рӯзҳои дини мубини ислом имтиҳони нафсу ҷисми саркаши инсонӣ буда, одамоне ба сабру таҳаммул, эҳтироми яқдигар, раҳму шафқат ва кӯмак намудан ба эҳтиҷмандону камбизоатон хидоят месозад.

Маҳз бо ҳамин сабаб ин моҳи муқаддас, ки асоси ҳикмати маънавии онро ғолибияти ақл бар нафс ташкил медиҳад, савобу подоши бузург дорад.

Бояд гуфт, ки ҳамаи динҳои ҷаҳонӣ ва фарҳангу тамаддунҳои башариат ҳанӯз аз аҳди бостон то ба замони нав дар роҳи ташаккули ҷаҳони маънавии афроди ҷомеа хизмат кардаанд ва ҳадафи аслии ҳамаи онҳо тарбияи

инсонии комил ва соҳеҳ будааст.

Таҳлилҳои нишон медиҳанд, ки ҷаҳони бо суръати кайҳонӣ тағйирёбанда ва муборизаи абарқудратҳои барои тақсими неъматҳои моддӣ ва сарватҳои табиӣ дар баробари дастовардҳои бесолика бисёр осебпазир гардида, зарари он ба ташаккули дунёи маънавии инсон рӯ ба афзоиш мебошад.

Ин ҳолат вазъи зиндагии олитарин ҷавҳари офариниш, яъне инсонро дар гаҳвораи ӯ - сайёраи Замин рӯз ба рӯз мушкул гардида истодааст.

Вобаста ба ин, меҳодам шуморо бо баъзе таҳлилу арзёбиҳои соҳмонҳои бонуфузи байналмилалӣ доир ба таъсири тағйирёбии иқлим ва низӯҳои солҳои охир ба ҳаёти инсоният шинос намоям.

Ҳар сол танҳо бо сабаби норасоии оби тозаи ошомиданӣ як миллиону 400 ҳазор кӯдак азият кашида, ҳар дақиқа як кӯдаки навзод аз беморҳои сироятӣ вобаста ба норасоии оби тоза ва муҳити пок ба ҳалокат мерасад.

Ҳамасола аз шумораи умумии аҳолии сайёра бо сабаби норасоии об 3 миллиону 400 ҳазор нафар вафот карда, 31 фоизи муассасаҳои таҳсилоти умумии ҷаҳон ба оби тоза дастрасӣ надоранд.

Ғайр аз ин, қариб 800 миллион нафар аҳолии сайёра аз норасоии ғизо азият кашида, як миллиард нафар кӯдакон дар шароити қашшоқӣ зиндагӣ мекунамд ва бо ҳамин иллат ҳар сол 22 ҳазор нафар кӯдак вафот мекунамд.

Танҳо дар давраи ҷанги Сурия 12 ҳазор нафар кӯдак ба ҳалокат расида, шумораи муҳоҷирони дохилӣ ба 7 миллиону 600 ҳазор нафар расидааст. Дар маҷмӯъ, дар ҷанги Сурия то имрӯз 460 ҳазор нафар кушта шудааст.

Имрӯзо дар 40 нуктаи олам муноқишаҳои мусаллаҳона идома доранд, ки дар онҳо тақрибан 30 давлати дунё бевосита ё бавосита ширкат мекунамд.

Ғайр аз ин, дар беш аз сад давлати дунё тақрибан 70 миллион нафар одамоне бинобар нооромии вазъият ва амалҳои террористӣ манзили зист ва Ватани худро тарк кардаанд.

Дар баробари ин, инсоният ба гирдоби нафсу манфиатҷӯӣ мубтало гардида, худро тадриҷан аз олами табиат ҷудо менамоед ва бо муносибати ғайриқилонаву нодуруст ба

сарватҳои табиӣ, аз ҷумла обу хок ва олами наботот ба гаҳвораи ҳастии худ - Замин он қадар зарар ворид менамоед, ки оқибатҳои он пешгуинашаванда ва фалокатборанд.

Инсон дар 70 - 80 соли охир оламро ба дараҷае тағйир додааст, ки табиат тайи таҳаввули ҷандинмиллионсолаш ва тамаддуни инсонӣ дар зарфи мавҷудияти беш аз даҳҳазорсолаш ҷунин дигаргуниро надидааст.

Илова бар ин, башариат имрӯз аз офатҳои табиӣи вобаста ба гармшавии иқлим - хушксолӣ, камобӣ, селу обхезиҳо, офатҳои техногенӣ, паҳншавии беморҳои сироятӣ, аз ҷумла вируси норасоии масъунияти одам, инчунин, маводи муҳаддир зарари зиёд мебинад.

Масалан, танҳо дар кишвари мо аз бемории вируси норасоии масъунияти одам, ки ду - се даҳсола пеш дар байни мардумон умуман вучуд надошт, дар бист соли охир қариб 2500 нафар ва дар даҳ соли охир аз бемории нашъамандӣ зиёда аз 500 нафар фавтидааст.

Агар дар асри 17 дар Аврупо дар ҷангу низӯҳои гуногун тақрибан се миллион нафар кушта шуда бошад, дар асри 18 панҷ миллион, садсолаи 19 тақрибан 10 миллион ва дар асри XX беш аз 100 миллион нафар одамоне ба ҳалокат расидаанд.

Ин рақамҳо ба китъае дахл доранд, ки дар се садсолаи охир намунаи пешрафт маҳсуб меёфт. Дар 13 соли асри 21 шумораи онҳое, ки дар ҷангу низӯҳо қурбон шудаанд, миллионҳо нафарро ташкил додааст.

Ибтидои ҳазораи сеюм ба сари инсоният мочароҳои вазнини сиёсӣ, ҷангу хунрезии зиёди мазҳабӣ, инқилобу муноқишаҳои бешумори сиёсӣ ва иқтисодиву фарҳангиро овард, ки харобиҳои онҳо аз зарари ду ҷанги ҷаҳонӣ қаблӣ камтар нестанд.

Имрӯзо кишварҳои бузурги олам дар ҳолати вазнинтарини ҷанги сард қарор гирифта, илм, иттилоот, иқтисодиёт, техникаву технология ва ҳатто динро ба василаи тарғибу ташвиқи манфиатҳои сиёсӣ ва гурӯҳиву минтақавӣ табдил додаанд.

Ҷунин ҳолат низому тартиботи ҷаҳониро заиф, адли умумро ноустувор намуда, ба таҳмил ва содироти иҷбории арзишҳои бегона мусоидат мекунамд ва вазъи ҳуқуқи озодиҳои инсонро торафт мураккаб мегардонад.

Имрӯзо дар ҷандин кишвари мусулмоннишин бар асари даҳолати доираҳои манфиатдори хоричӣ манзилҳои зисти аҳоли, шаҳрҳо ва ёдгориҳои ҷандинҳазорсола сӯхтаву валангор шуда, ҳазорон нафар одамоне бегуноҳ қурбон мешаванд.

Яъне аксари мутлақи қурбониёни ҷунин даҳолату муноқишаҳо ҳамоно мусулмонон мебошанд.

Саволе ба миён меояд, ки магар инсон дар рӯи замин барои эҷоди ҳамин мушкilotу харобкорӣҳо офарида шудааст? Албатта, ҷунин нест ва ҷунин набояд бошад. Зеро на табиат, ки инсон ҷузъи ҷудонашавандаи он аст ва на Офаридгор, ки барои инсон сабуқӣ, оромӣ, саодат ва адлу инсофро меҳодад, ҷонибдори ин ҳолат нестанд.

Пас, ин ҳама амалҳои натиҷаи кирдори одамоне мебошанд, яъне дар сарғаҳи ин ҳама беназмиҳо бесаводӣ, сатҳи пасти маърифат ва ҳатто ҷаҳолати худӣ инсон қарор дорад. Тавре меғӯянд: - "Ислом ба зоти худ надорад айбе, ҳар айб, ки ҳаст, дар мусулмонии мост".

Бинобар ин, инсоният бояд дар сари ин масъалаҳо бисёр амик андеша намояд, ҷиҳати пешгирии қардани ин ҳама харобкорӣҳо дастҷамъона чораҷӯӣ кунамд ва талоши қувваҳои солиро ба паст намудани шиддати низӯҳои сиёсӣву иқтисодӣ равона созад.

Ин ҳақиқатро барои он бояд гуфт, ки мо набояд ба ин равандҳо бетарафона ва хунсардона назар кунем. Ҷунки агар қурбониёни ҷангҳо ва фирориёни нооромӣҳои ҷанд даҳсолаи охириро аз мизони қиёси таърихӣ гузаронем, ҳеч вабо ва муноқишаи ҳунини таърихиеро тайи мавҷудияти тамаддуни инсонӣ пайдо намекунам, ки ҷунин шумораи бузурги насли башарро туймаи худ қарда бошад.

Ҷунин вазъияти ниҳоят ҳассосу нооромии ҷаҳон мову шуморо водор мекунамд, ки нисбат ба ҳар вақти дигар зираку хушёр бошем, дар ғафлат намонем, манфиату зарари худро дар гуфтору амали хеш дуруст дарк кунем, ба қадри бузурғтарин неъмату дастовардҳои зиндагиамон - истиқлолиятву озодӣ, соҳибватаниву соҳибдавлатӣ, сулҳу оромӣ ва ваҳдати миллӣ расем.

Зеро маҳз истиқлолияти давлатӣ ба мову шумо имкони зиндагии озод, ором ва осударо дар ин олами ноором додааст.

БАРОИ ОБОДИИ ВАТАН АНЧОМ ДОДАНИ АМАЛҲОИ ХАЙР НИЗ ИБОДАТ АСТ!

Суханронии Пешвои миллат дар мулоқот бо намояндагони ҷомеаи кишвар ба муносибати фарорасии моҳи шарифи Рамазон. 12.05.2018, шаҳри Душанбе

Ҳар як шахрванди кишвар бояд як масъалаи ниҳоят муҳимро амиқ дарк намояд: вазъи имрӯзаи ҷаҳон танҳо ба халқу миллатҳое имкони вучуд доштани рушд карданро медиҳад, ки онҳо дар баробари донишманд, аз назари технологӣ пешрафта ва созандаву эҷодкор буданашон, инчунин, бояд сарчамъу муттаҳид бошанд, ҳадафҳои стратегии давлат, ҳастии миллати худро дар ҳама ҳолат ҳифз карда тавонанд ва бозичаи дасти доираҳои ғаразноки сиёсӣ нашаванд.

Яъне мардум бояд хувияти миллӣ ва ҳисси баланди ватандӯстиву ватанпарастӣ дошта бошанд, бо сабру таҳаммул ва иттифоку сарчамъӣ бо роҳи таърихӣ дар Конститутсия интихобкардаи худ устуворона пеш раванд.

Бояд гуфт, ки ташаккулёбии миллати аз назари хувият баркамолу худшинос ва ҳудодоҳу соҳибмаърифат кори сахлу осон нест, балки раванди бардавому тӯлонии пешбурди корҳои тарбиявӣ дар оила, боғчаи кӯдакон, мактабу донишгоҳҳо, вазифаи доимии хизматчиёни давлатӣ, зиёиёну олимони ҳизбҳои сиёсӣ, ҳаракатҳои ҷамъиятӣ, нависандагону шоирон ва ҳодимони дин мебошад, ки аз ормонҳои ҳазорсолаи халқу озоидоҳи мо, нияти неки мардуми ватандӯстамон ва ҳазинаи бузурги маънавии ниёгони некномон сарчашма мегирад.

Бори дигар таъкид месозам: дар шароите, ки арзишҳо таҳти таъсири равандҳои ҷаҳонишавӣ босуръат тағйир ёфта, муборизаи қудратҳои ҷаҳонӣ барои аз нав тақсим кардани дунё ва неъматҳои моддӣ торафт шиддат гирифта истодааст, тавассути корҳои тарбиявӣ маърифатӣ ҳифз ва тарғиб намудани арзишҳои меҳварие, ки тафаккур ва амали насли имрӯзу фардои миллатро ташаккул ва рушд медиҳанд, ногузир ва ҳатмӣ мебошад.

Зеро тавре ки таърихи башариат нишон медиҳад, танҳо давлат ва халқҳои умри нисбатан дарозтар дидаанд, ки онҳо аз имкониятҳои дар ихтиёр дошташон пурра ва дурусту оқилона истифода карда, наслҳои нави донишманду эҷодкор, худшиносу ҳудодоҳу, ба шароити нави таърихӣ тобовар ва содик ба ормону ҳадафҳои давлати соҳибистиклолро тарбия кардаанд.

Қобили зикр аст, ки то имрӯз дар

ин самт корҳои зиёди сиёсӣву ҳуқуқӣ ва маънавию тарбиявӣ ба анҷом расонида шудаанд, вале таҳлилҳо нишон медиҳанд, ки дар самти худшиносии милливу динии мардуми мо мушкилоту камбудихо ханӯз хеле зиёданд.

Ин норасоӣҳо на бо суҳанони хушқу холӣ, тарғиботи мавсимӣ ва ҳатто ифтихороти зоҳирӣ, балки танҳо тавассути тарбияи муназзами маънавию ҳуқуқӣ ҳар фарди ҷомеа - аз оила то коргоҳ - баргараф карда мешаванд.

Танҳо иттиҳоду сарчамъии халқи Тоҷикистон ва наслҳои имрӯзу ояндаи он дар атрофи арзишҳои бунёдии давлатдорӣ миллию ва ғояҳои созандаи давлат на танҳо халқи моро аз таъсири манфии офату иллатҳои маънавию сиёсӣ замона барои садсолаҳо ҳифз менамояд, балки инчунин, тоҷиконро ба ҷаҳониён ҳамчун миллати воқеан бостонӣ ва соҳибмаърифату тамаддунсоз муаррифӣ мекунад.

Маҳз бо ҳамин мақсад дар арафаи моҳи шарифи Рамазон хостам бо шумо, намояндагони табақаҳои гуногуни ҷомеа мулоқот доир карда, ҷиҳати ислоҳи баъзе мушкилоту камбудихо, ки дар кишварамон то ханӯз вучуд доранд, изҳори назар намоям.

Таъкид мекунам, ки ҳадафи асосии роҳбарияти давлату Ҳукумати мамлакат боз ҳам баланд бардоштани сатҳу сифати зиндагии мардумамон, рушди устувори минбаъдаи давлатдорӣ миллиамон, таъмин намудани саодати ҳар хонадони Тоҷикистон ва таҳкими нуфузу обрӯи он дар арсаи байналмилалӣ мебошад.

Хотирнишон бояд қард, ки ислоҳи вазъи маънавию иҷтимоие, ки бо сабру таҳаммул, хайру саховат, эҳтирому қадриносии якдигар ва саодату оромии рӯҳ вобастагии бевосита дорад, танҳо дар як моҳи рамазон маҳдуд нашуда, дар ҳаёти мо бояд ҳамеша вучуд дошта бошад.

Зеро қараму раҳмати Худованд беҳадду ҳамарӯз аст ва муъмин бояд аз он пайваста ғизо гирад.

Муносибати дуруст бо арзишҳои маънавию ва эътиқодӣ дар паҳнои манфиатҳои умумимиллатӣ гарави таҳкими ваҳдати миллӣ ва суботу оромии ҷомеа мебошад.

Чунки яке аз воситаҳои муҳимтарини ҳифзи истиқлолияти давлатӣ рушди маънавию ва озоидоҳи

эътиқодии халқ аст, ки аз решаҳои таърихӣ афкори инсондӯстонаи ниёгон ва ҷаҳонбинии пешрафтаи башариғизо гирифта, истиқлолияти фикрӣ ва эътиқодиро таъмин менамояд.

Мо бояд хуб дар хотир дошта бошем, ки гузаштагони мо бо дастовардҳои арзишманди илмиву ахлоқии худ дар тӯли садсолаҳо ба рушди маънавию башариат сахми бе назир гузоштаанд.

Дар ин самт, омӯзиши таълимоти асосгузори мазҳаби ҳанафӣ Абӯханифа Нуъмон ибни Собит, яъне Имоми Аъзам ва дигар фарзандони фарзонаи халқи тоҷик - Муҳаммад ал-Бухорӣ, Абӯхафси Кабири Бухорӣ, Абӯнасири Форобӣ, Абӯалӣ ибни Сино, Носири Хусрави Кубодиёнӣ, Муҳаммади Хучандӣ, Абӯҳақими Самарқандӣ, Шайх Саъдии Шерозӣ, Мавлоно Ҷалолиддини Балхӣ, Баҳовалдини Нақшбанд, Абдурахмони Ҷомӣ, Мотуридии Самарқандӣ ва дигарон, ки дар рушди илму ирфон ва донишу фалсафаи башарӣ ҳиссаи арзишманду бебаҳс гузоштаанд, бисёр муҳим мебошад.

Махсусан, таълимоти пири мазҳаби мо - Имоми Аъзам ва шогирдони ӯ, ки намунаи олии тарғиби исломи муътадил ба ҳисоб меравад, барои мардуми мусулмони мо басо зарур мебошад.

Вобаста ба моҳи шарифи Рамазон дар таълимоти пешвои мазҳаби ҳанафӣ Имоми Аъзам таъкидҳои зиёд ҷой дошта, аз ҷумла ӯ худдорӣ намудан аз суҳанҳои ношоиста ва рафтори нописандида, яъне нигоҳ доштани покии забон ва амалҳои шоистаро амри ҳатмӣ дониста, одоби баланди муошират ва бо муҳаббату самимият муомила кардан ба наздикону атрофиёнро шартӣ муҳимми тақводорӣ медонист ва риояи онро аз тарафи пайравонаш вочиб мешуморид.

Умуман, пок нигоҳ доштани забон ва риояи маданияти муошират беҳтарин нишонаи миллати соҳибтамаддун мебошад.

Имом Абӯханифа сафои қалб ва одоби неку ҳамидаро ҳусни ботин ва

зинати зоҳири мусулмонон дониста, таъкид кардааст, ки агар шахс барои ризои Худо дар моҳи Рамазон як амали хайро анҷом диҳад, ба шахсе баробар аст, ки ҳафтад амали фарзиро дар ғайри моҳи Рамазон анҷом медиҳад.

Тавре бузургони мо мефармоянд, ҳикмати ин фармуодоҳу на танҳо дар шумораи раҳмат, балки дар одат кардан ба амалҳои хайр аст, ки инсон дар тӯли умри худ онҳоро анҷом медиҳад.

Бо қаноатмандӣ зикр менамоям, ки хусусан, солҳои охир дар кишварамон дасти кумак дароз кардан ба ятимону маъюбон ва ниёзмандону камбизоатҳо аз ҷониби соҳибкорону ашхоси ҳимматбаланд торафт ба анъанаи нек табдил ёфта истодааст.

Чунин рафтори саховатмандона, бешубҳа, аҳаммияти бузурги маънавию ахлоқӣ ва тарбиявӣ дошта, дар айни замон ба густариши раҳму шафқат дар байни аъзои ҷомеа, таҳкими муносибатҳои нек миёни одамон ва то андозае ба ҳалли мушкилоти иҷтимоӣ мусоидат мекунад.

Дар баробари ин, бо итминони комил изҳор медорам, ки дар ин моҳи муборак хизматчиёни давлатӣ, соҳибкорону тоҷирон, ҳодимони дин ва умуман, ҳамаи шахсон, ки имкони мусоиди моддӣ ё ба гуфтаи халқамон “дасти хайр” доранд, дар анҷом додани амалҳои нек, аз ҷумла ба ягон маҳалли аҳолинишин об овардан, мактаб, маркази саломатӣ ё бунгоҳи тиббиеро бунёд ё таъмир кардан, пуле сохтан ё қитъаи роҳеро обод намудан низ кӯшиши бештар карда, соҳиби савоби ҷория мешаванд ва бо ин амалҳои некашон дар ободии Ватани маҳбубамон сахми арзишманди худро мегузоранд.

Дар замони гузашта дар байни мардуми мо, алалхусус, шахсонӣ доро таомули савобе буд, ки дар биёбон ва роҳҳои қорвонгузар ҷоҳи об меканданд, қорвонсаройҳо месохтанд ва бо чунин амали худ мушкили роҳгузару мусофиронро осон мекарданд.

Дар ҷаласаи Ҳукумати мамлакат рӯзи 27 апрели соли ҷорӣ ба роҳбарони ҳамаи вазорату идораҳо,

БАРОИ ОБОДИИ ВАТАН АНЧОМ ДОДАНИ АМАЛҲОИ ХАЙР НИЗ ИБОДАТ АСТ!

Суханронию Пешвои миллат дар мулоқот бо намояндагони ҷомеаи кишвар ба муносибати фарорасии моҳи шарифи Рамазон. 12.05.2018, шаҳри Душанбе

сохтору мақомоти давлатӣ, раисони вилоятҳо, шаҳру ноҳияҳо, шаҳраку деҳот ва ташкилоту муассисаҳо, сарфи назар аз шакли моликияти онҳо, супориши қатъӣ додам, ки ба ифтихори сисолагии истиқлолияти кишварамон, яъне то 9-уми сентябри соли 2021 ва дар сатҳи баланди омодагӣ пешвоз гирифтани ин ҷашни бузурги миллӣ корҳои созандагиву ободониро дар тамоми қаламрави кишвар ҳамачониба гузарош бахшанд.

Дар давоми се соли дарпешистода зарур аст, ки дар ҳар як маҳалли аҳолинишин, шаҳраку деҳот ва деҳаҳои калон бунёд ва таъмиру азнавсозии муассисаҳои томақтабӣ, мактабҳои таҳсилоти умумӣ, марказҳои саломатӣ бо таваллудхонаҳо барои на камтар аз 10-15 кат ва хучраҳои махсус барои анҷом додани хатна, бунгоҳҳои тиббӣ, майдончаҳои варзишӣ вуҷуд дода шавад.

Инчунин, бунёди китобхонаву ҳаммомҳо бо сартарошхонаву кошонаи ҳусн, боғу гулгаштҳо ва ҷойҳои сайру истироҳати оммавӣ, корхонаҳои истеҳсоли, аз ҷумла коргоҳҳои дӯзандагӣ, истеҳсоли маснуоти хунароҳи мардумӣ, бо оби босифати ошомиданӣ таъмин намудани аҳолии деҳаҳо, таъмири роҳи байни деҳаҳо ва умуман, ҳамаи маҳалҳои аҳолинишин, шинонидани ниҳолҳо ва бунёди боғҳои нав аз ҷумлаи корҳои ободоние мебошанд, ки ба истиқбол ин ҷашни бузурги миллӣ анҷом дода шаванд.

Дар ин раванди ба ояндаи неки Ватанамон ва зиндагии боз ҳам бехтари сокинони мамлакатамон нигаронидашуда бояд ҳама, аз аъзои Ҳукумат ва хизматчиёни давлатӣ сар карда, то соҳибкорону тоҷирон, ходимони дин ва ҳар як шаҳрванди кишвар саҳми ватандӯстонаи худро гузоранд.

Дар хотир бояд дошт, ки тибқи таълимоти ислом барои ободии Ватан анҷом додани чунин амалҳои хайр низ ибодат буда, аҷру савоби онҳо барои шахсоне, ки ба корҳои неку савоб иқдом мекунанд, бардавом ва ҷорӣ аст.

Меҳоҳам таъкид намоям, ки анҷом додани корҳои зикршуда, аз як тараф ба рафъи бисёр мушкилоти иҷтимоӣ, боз ҳам ободу зебо гардидани ҳамаи гӯшаҳои Ватани азизамон мусонидат мекунад ва аз сӯи дигар, бо ҳамаи роҳ барои наврасону ҷавонон, яъне

наслҳои ояндасозии халқи тоҷик шароити бехтарини таълиму тарбия ва ба мардуми кишвар имкониятҳои замонавии хизматрасонии тиббиву иҷтимоӣ муҳайё карда мешаванд.

Тавре мебинед, барои инсон, ки ҳисси баланди миллӣ ватандӯстӣ дорад ва савобҷӯӣ мебошад, имконият барои анҷом додани корҳои хайр ва соҳиби савоб шудан хеле зиёд аст.

Вобаста ба ин, хотирнишон месозам, ки ҳар фарди муъмину мусулмон ва боимон амали хайру савобро бояд бо дасти худ ва ҳангоми зинда ва дар қайди ҳаёт буданаш анҷом диҳад.

Такрор шавад ҳам, боз меғӯям, ки мо бояд дар зиндагӣ ба қадри падару модар, бародару хоҳар, калонсолон ва ба қадри якдигар расем ва барои онҳое, ки масъулияти нигоҳубинашонро ба дӯш дорем, шароити зарурии зиндагиро муҳайё созем.

Маҳз ҳамаи амалҳои мо дар қатори дуову фотиҳа боиси шод шудани арвоҳи гузаштагонамон мегардад. Ҳамчунин, дар хотир бояд дошт, ки Рамазон фақат маънии рӯза гирифтани аз қору фаъолият даст кашада, дар кунҷи хона нишастанро надорад.

Маънӣ ва асли хикмати рамазон ба қадри неъмат расидан, эҳтиром ба якдигарро ба ҷо овардан мебошад ва тавре ки поягузори силсилаи нақшбандия Хоча Баҳоваддини Нақшбанд шиори зиндагӣро "даст ба қору дил ба ёр" эълон намуда буд, мо низ дар офаридаи неъматҳои моддӣ бояд заҳмат кашем ва аз саҳтиҳо наҳаросем.

Яъне бо гирифтани рӯза қонеъ шуда, фардори андеша накардан сифати муъмини комил нест. Муъмини комил дурбин ва фарқкунандаи неку бад буда, тибқи фармуаҳои дини муъмини ислом саодати зиндагии ин дунё ва охирагро талаб менамояд.

Агар мо дар ин моҳ, ки ба мавсими кишукор ва ҷамъоварии маҳсулоти кишоварзӣ, яъне маводи ғизоӣ рост меояд, заҳмат накашем, фурсат аз даст меравад, ҳосил талаф мешавад ва табиист, ки дар зимистон аҳли хонадони мо ба саҳтиву мушкилот дучор мешаванд.

Илова бар ин, хотирнишон менамоям, ки саъю кӯшиш барои ризку рӯзӣ нисбат ба диёнату такводорӣ баргариҷа дорад, зеро коҳиш ёфтани ризк, пеш аз ҳама, бовару эътиқодро заиф мегардонад. Аз ин рӯ, дар моҳи шарифи Рамазон талоши бештар кардан

барои зиндагии бехтар низ ибодат аст.

Тибқи маълумоти сарчашмаҳои муътабарӣ исломӣ пайғамбари Худо дар моҳи Рамазон ҳақро дучанд ва меҳрубониро ба атрофиён зиёдтар мекардаанд.

Садақаи фитр, ки яке аз рукҳои муҳими моҳи шарифи Рамазон аст, тибқи манбаҳои муътабарӣ исломӣ аз василаҳои муҳими дастгирии шахсони ниёзманд мебошад ва он набояд ба шахсони тавонманду доро, уламову ходимони дин, балки ба ҳешу табори наздики эҳтиҷманд, ятимону маъҷубон ва мусофирону камбизоатҳо дода шавад.

Зеро тибқи ояти 60-уми сураи Тавабаи Қуръони маҷид танҳо чунин одамоне ба қабули ҳар гуна хайрот, аз ҷумла садақаи фитр ҳақ доранд.

Вобаста ба ин, зарур аст, ки садақаи фитр ва ҳар гуна хайротро ҷамъ карда, барои кумаки моддӣ ба ниёзмандон, таъмири хонаи шахсони камбизоату бесаробон ё харидории асбобу ашёи хона барои онҳо равона карда шавад.

Ҳамчунин, хотиррасон мекунам, ки шахсони серфарзанду камбизоат, ятимону маъҷубон ва онҳое, ки нигоҳубину парастории чандин нафарӣ ғайри қобили меҳнатро ба зимма доранд, набояд садақаву хайрот диҳанд.

Дар робита ба моҳи шарифи Рамазон як масъалаи дигарро зикр менамоям, ки баъди ин моҳ омодагӣ ба маросими ҳаҷ оғоз мегардад. Ба назар чунин мерасад, ки иддае аз мардуми мусулмони мо то ҳанӯз ба хикматҳои аслии ислом ва рукҳои он дуруст сарфаҳм нарафтаанд.

Чунонки борҳо гуфтаам, баъзе ҳамватанони мо зиёратро ба тижорат табдил дода, чандин бор ба ҳаҷ мераванд.

Дар ҳоле ки метавонанд маблағи ҳаҷчи такрориро барои кумаки ба ҳешу табори муҳтоҷашон, таъмири роҳи деҳаи худ ё бунёди мактабе, ки фарзандону набераҳои он дар он бо шароити бехтар таҳсил хоҳанд кард, сарф кунанд.

Баъзе шахсони олиҳиммату дурандеш то имрӯз, аллақай, чунин қарданд, мактабҳо сохтанд, роҳи деҳаашонро таъмир карданд, маркази саломатӣ ва бунгоҳҳои тиббӣ бунёд намуданд ва тасаввур кунед, ки чӣ қадар савоби бу-

зург гирифтанд.

Дуои хайри ин амалашон садсолаҳо ба худашон ҳам дар зиндагӣ ва ҳам баъди сарашон, инчунин, ба арвоҳи падару модарашон мерасад.

Худованд дар ояти 25 сураи Ҳади мефармояд: «Ба дурустӣ, ки мо пайғамбарони худро бо нишонаҳои равшан фиристодем ва ҳамроҳи онҳо Китоб ва тарозуро фуруд овардем, то мардум ба инсоф амал кунанд...».

Бо инсоф амал кардан, адлро риоя намудан ва ба ҳар гуна қору амал аз рӯи вичдон, на бо тақлиди кӯрқуруна муносибат кардан дар айни замон муносибати оқилона бо рукҳои ислом аст.

Баъзе шаҳрвандони мо рӯзаро нишонаи аслии имон доништа, шахсони бемор ва дигар одамоне, ки имкон надоранд, ба рӯза гирифтани маҷбур мекунанд.

Ин гуноҳи азим ҳам бар тани худ ва ҳам бар ҷони дигарон аст. Муъмин набояд худро барои рӯза ба ҳалокат расонад. Зеро Худованд дар ояти 286 сураи Бақара мизони адлро чунин муқаррар кардааст: «Худо бар ҳаҷ кас ҷуз ба андозаи тавононаш вочиб намекунад.»

Яъне ба бемору бемадору нотавон, зани ҳомила ё тифли ширхорадошта ва шахсоне, ки шароит надоранд ё бо қори вазнини ҷисмонӣ машғуланд, гирифтани рӯзаро хатмӣ кардан, ба онҳо таъна задан ё онҳоро номусулмон гуфтани, ҳаргиз нишонаи ақл ва адл нест. Ва ё барои адои ҳаҷ рафтани касе, ки имкони молӣ ва шароити дурусти зиндагӣ надорад, аз хикмати адои маносиқи ҳаҷ берун аст. Ин амалҳо низ ҷабр бар ҷон ва имони мардуми мусулмонанд.

Дар тазкираҳои ривоят шудааст ва Мавлоно Балхӣ низ дар «Маснави маънавий» овардааст, ки чун султони орифони олам Боязиди Бастомӣ озими хонаи Худо шуд, пас аз фурсате аз роҳ баргашт. Дӯстон пурсиданд, ки ҳаҷ аз роҳ намегаштӣ, чӣ пеш омад? Гуфт: Марде дар роҳ дидам, ки пурсид: Кучо меравӣ? Гуфтаам: Ба ҳаҷ. Гуфт: Чӣ дорӣ? Гуфтаам: Дусад дирхам. Гуфт: Биё, ба ман деҳ, ки соҳибаёлам ва ҳафт маротиба гирди ман даргард, ки ҳаҷчи ту ин аст. Гуфт: Чунон қардам. Мард гуфт: Эӣ султони орифон, ҳаҷ донӣ, ки Парвардигори оламро ду хона аст?

Гуфтаам: На. Гуфт: Бидон, ки яке

БАРОИ ОБОДИИ ВАТАН АНЧОМ ДОДАНИ АМАЛҲОИ ХАЙР НИЗ ИБОДАТ АСТ!

Суханронии Пешвои миллат дар мулоқот бо намояндагони ҷомеаи кишвар ба муносибати фарорасии моҳи шарифи Рамазон. 12.05.2018, шаҳри Душанбе

хонаи гилин аст (ишора ба ҳарам дар Макка), ки аз лаҳзаи бунёдаш то ҳанӯз вориди он нашуда ва дигаре хонаи дил, ки аз лаҳзаи офариданаш то ба имрӯз аз ӯ берун нашуда. Ва ҳам бидон, ки Худованд дар китобаш як бор «хонаи ман» ва ҳафтод мартаба «банди ман» гуфтааст. Ин шумодам ва аз роҳ бозгаштам.

Ба ин маънӣ Хоча Абдуллоҳи Ансорӣ низ мефармояд:

*Дар роҳи Худо ду каъба омад ҳосил,
Як каъбаи сурату як каъбаи дил.*

*То битвонӣ, зиёрати дилҳо кун,
К-афзун зи ҳазор каъба омад як дил.*

Асл ва ҳикмати ислом аз иҷрои ин рӯкнҳо, қабл аз ҳама, ташаққули инсон солеҳ ва хирадманд аст, ки ба қадри неъматҳо расида, дасти мададашро ба эҳтиҷмандон ҳамеша дароз менамояд.

Тавре Мавлонои Балхӣ дар ин ҷо баъд гуфтааст:

*Тавофи каъбаи дил кун, азар диле
дорӣ,*

*Дил аст каъбаи маънӣ, ту гил чӣ
пиндорӣ?*

*Ҳазор бор ниёда тавофи каъба
кунӣ,*

*Қабули Ҳақ нашавад, гар диле
биёзорӣ.*

*Иморати дили бечораи
дусадпора,*

*Зи ҳаҷҷу умра бех ояд ба ҳазрати
борӣ.*

Ҳозирини гиромӣ!

Дар ҷомеаи муосир терроризму ифротгарӣ дар минтақаи кишварҳои гуногуни олам торафт доман густурда, боиси ҳар рӯз ба ҳалоқат расидани садҳо нафар аҳолии осоишта ва сарсонувора шудани ҳазорҳо одамони бегуноҳ гардида, зухуроти мазкур бар асари сиёсӣ намудани ислом ҳоло ба таҳдиди бузурги ҷаҳонӣ табдил ёфтааст.

Мову шумо тавассути расонаҳои хабарӣ қариб ҳар рӯз мебинем, ки чӣ гуна ҳазорҳо нафар мардуми мусулмон бинобар ноамни дидорашон хонаву ватани худро тарк карда, дар орзуи як гӯшаи ором чони худро дар роҳҳо, сарҳади давлатҳои дигар ва баҳрҳо аз даст медиҳанд.

Дидани чунин манзараҳои мудҳиш, хусусан, барои мо бисёр дардовар аст. Чунки замоне кишвари моро низ чун нуқтаи чангзада ба маърази тамошои аҳли ҷаҳон мегузоштанд.

Шукр, ки ба шарофати ақлу хирад ва азму иродаи халқи фарҳангпарварамон мо тавонистем аз ин вартаи ҳалоқатбор ҳалос шавем. Вале дар шароити ниҳоят ноороми дунё ба хотири боз ҳам хушёру зирак буданамон ба ёд овардани он лаҳзаҳои ҳикмати худро дорад.

Моро ҳам доираҳои муайяни манфиатдор дар вақташ бо сӯйистифодаи дину эътиқод ва бо мақсади бунёди давлати исломӣ гирифтори ҷанги таҳмилии шаҳрвандӣ карда буданд.

Мардуми мо он рӯзҳои даҳшатборро ҳаргиз фаромӯш накардаанд ва фикр мекунам, ки ҳеч гоҳ фаромӯш намекунам. Бадхоҳони миллати мо ҳанӯз ҳам бо дасти ғумоштагону зархаридонашон, яъне хоинони миллат, ки дар хорича қарор доранд, бар зидди давлатамон фаъолият карда истодаанд.

Зархаридону хоинони миллат, ки имону мазҳаби худро фурӯхтаанд ва тавассути расонаҳои хабарии ташкилкардаи хоҷагони хоричии солҳои навадумашон бар зидди мардум ва таъриху фарҳанги халқи бостонии худ тухмат мебошанд, беҳабаранд, ки теша ба решаи ҳеш мезананд.

Мардуми тоҷик инро бояд донанд. Маҳз барои ҳамин ман доим таъкид мекунам, ки мо бояд ҳеч гоҳ зиракии сиёсиро аз даст надихем ва ҳамеша хушёр бошем.

Ба номи дини мубини ислом анҷом додани амалҳои террористиву ифротгарӣ имрӯз ба як зухуроти бисёр нагин ва ташвишвар мубаддал гардидааст.

Назари котеъонаи мо ин аст, ки ислом набояд бо ғаразҳои сиёсӣ омехта карда шавад. Ислом дини мо, эътиқоди мо ва манбаи покизагии ҳаёти мо мебошад. Ислом бояд барои ташаққули рӯҳи инсон ва покизагии рӯзгори ӯ хизмат намояд.

Чанд рӯз пеш дар суханронии худ дар конфронси байналмилалӣ сатҳи баланд дар мавзӯи «Муқовимат бо терроризм ва ифротгарии хушунатомез», ки дар пойтахти кишварамон - шаҳри Душанбе баргузор гардид, мавқеи Тоҷикистонро дар масъалаи ҳамкорӣ бо кишварҳои олам ва созмонҳои бонуфузи ҷаҳонӣ дар самти муқовимат бо таҳдиду хатарҳои муосир, аз ҷумла терроризму ифротгарӣ равшану возеҳ баён намудам.

Яке аз омилҳои торафт густариш пайдо кардани зухуроти терроризм ва ифротгарӣ васеъ истифода гардидаи технологияҳои муосири иттилоотӣ мебошад.

Имрӯзҳо шабакаи интернет, мутаассифона, аз ҷониби гурӯҳҳои террористиву ифротгаро бо мақсади таблиғи ғояҳои экстремистӣ, ба сафи худ ҷалб намудани аъзои нав, омода ва роҳбарӣ кардани онҳо ба аъмоли харобкорона ба таври густурда истифода мешавад.

Онҳое, ки исломро ба василаи мубориза барои қудрат табдил медиҳанд ва даъвои ҳукумати ба ном исломӣ доранд, беҳабаранд, ки дар ин роҳ имон, эътиқод ва вичдонашонро бо ғаразҳои нопок омехта мегардонанд ва манбаи тарбияи инсонии комилро аз даст медиҳанд.

Ҳол он ки даҳҳо ояту ҳадисҳои ҳастанд, ки ҳаққоният ва бартарии адлро аз ибодат таъкид дошта, одил буданро сифати аслии мусулмонӣ мегардонанд.

Ҳарчанд ки дар даҳҳо ояту ҳадисҳои саодат, хушбахтӣ ва адлу оромии ҳаёти инсонӣ таъкид шудааст, баъзе гурӯҳҳо аз мусулмонони олам ба ҷойи ҳалли масъалаву мушкилоти зиндагиашон ва кӯшиш ба сӯйи пешрафту тараккиёт бо дастони ҳеш ҳаётанро вазнинтар мекунам ва кишварҳои худро ба майдони ҷангу нооромиҳо ва ихтилофҳои мазҳабӣ табдил дода, худро бозичаи дасти душманони хоричӣ мегардонанд.

Ва ба афзоиши рӯҳияи исломсизӣ ва бадбинии мусулмонон мусоидат мекунам.

Вазъият, алалхусус, дар кишвари ҳамсояи мо – Афғонистон рӯз ба рӯз мураккабу нигаронкунанда шуда истодааст.

Барои чунин вазъи ниҳоят сангин мардуми Афғонистон гуноҳ надоранд. Зеро қариб чил сол аст, ки бар асари рақобат ва мухолилаи қудратҳои ҷаҳонӣ сарзамини онҳо ба майдони ҷанги харобивар табдил ёфтааст.

Тавре ки мебинем, нерӯҳои муштараки чандин кишвари пешрафтаи олам вазъиятро ба эътидол оварда наметавонанд.

Мо чунин мешуморем, ки халқи Афғонистон тақдирашро худаш бояд ҳал намояд ва дар ин амр бояд ҷомеаи ҷаҳонӣ ба мардуми ин кишвар ҳамачониба кумак расонад.

Бо дарназардошти он ки таъмини амнияти минтақаи Осиёи Марказӣ, аз ҷумла Тоҷикистон бо вазъи Афғонистон робитаи бевосита дорад, мо ба ин масъала бетараф буда наметавонем ва талош мекунем, ки ба ҳамсояҳои худ – мардуми дӯсту бародари Афғонистон дар ҳама ҳолат дасти мадад дароз намоем.

Тавре ки чандин бор таъкид карда будам, баъзе ҷавонони гумроҳшудаи мо низ ба сафи ҷангиёни гурӯҳу ҳаракатҳои террористиву ифротгаро пайваста, дар муҳорибаҳои хунини давлатҳои хоричӣ ширкат доранд.

Ҳолатҳои низ ҷой доштанд, ки баъ-

БАРОИ ОБОДИИ ВАТАН АНЧОМ ДОДАНИ АМАЛҲОИ ХАЙР НИЗ ИБОДАТ АСТ!

Суханронию Пешивои миллат дар мулоқот бо намоёндогони ҷомеаи кишвар ба муносибати фарорасии моҳи шарифи Рамазон. 12.05.2018, шаҳри Душанбе

зе шаҳрвандони мо тамоми оилашонро ба он ҷойҳо интиқол дода буданд. Қисми зиёди онҳое, ки дар ҳудуди давлатҳои ҷангзада қарор доштанд, дар натиҷаи гузаронидани амалиётҳои зиддитеррористӣ кушта шуда, фарзандони ноболиғи онҳо бесаробон монданд.

Тибқи маълумоти оморӣ то имрӯз аз ҳисоби шаҳрвандони Тоҷикистон, ки дар задухӯрдҳои мусаллаҳонаи давлатҳои хориҷӣ иштирок кардаанд, 675 нафар дастгир гардида, ба ҷавобгарии ҷиноятӣ кашида шудаанд. Шумораи кушташудагон, тибқи маълумот, беш аз 500 нафарро ташкил менамояд.

Баъди дар ҳудуди давлатҳои Ироку Сурия сарқуб шудани созиши террористии ба ном “Давлати исломӣ” қисме аз шаҳрвандони Тоҷикистон, ки ба он шомил буданд, барои идома додани аъмоли ҷинояткоронаи худ, мисли солҳои 90-уми гузашта бо саркардагии собиқ хизби террористиву экстремистии нахзат, дар қаламрави Афғонистон ҷамъ омадаанд.

Тибқи маълумот дар байни ҷангиёни созиши зикршуда шаҳрвандони ҷумҳуриҳои собиқ шӯравӣ низ ҳастанд.

Бояд гуфт, ки аксари шаҳрвандони Тоҷикистон ҳангоми қарор доштан дар муҳоҷирати меҳнатӣ, як қисми онҳо дар ҷараёни адо намудани маросими ҳаҷ, инчунин, дар муддати таҳсилоти ғайриқонунии динӣ дар хориҷи кишвар ба гурӯҳҳои ифротгаро ҷалб ва шомил шудаанд.

Маълум аст, ки нақши рӯҳониён, алаҳхусус, имомхатибон дар тарбия ва роҳнамоии мардум, хусусан, наврастони ҷавонон барои анҷом додани амалҳои хайр, бедор намудани ҳисси худшиносӣ ва меҳнатдӯстӣ, хурмату эҳтироми калонсолон ва шинохти исломи воқеӣ калон аст.

Вале мутаассифона, дар байни онҳо шахсоне пайдо шудаанд, ки вазифаи муқаддаси худро иҷро накарда, баръакс, ҳамчун узви равия ва ниҳодҳои террористӣ ба тарғибу ташвиқи ақидаҳои ифротгарой машғул гардидаанд.

Дар давоми чанд соли охир 23 нафар хатибон ва ноибони хатибон, ки азъони ниҳодҳои террористиву ифротгарой буданд, дастгир карда шудаанд.

То имрӯз зиёда аз 3400 нафар шаҳрвандони Тоҷикистон, ки бо таҳлили ғайриқонунии динӣ дар хориҷи кишвар машғул буданд, ба Ватан баргардонидани шудаанд.

Вале ҳанӯз қариб 400 нафари дигар дар муассисаҳои таҳсилоти ба ном динии кишварҳои хориҷӣ қарор доранд, ки бояд ба Тоҷикистон баргардонидани шаванд.

Дар ин кори бисёр муҳим падару модарон ва ҳешу табори чунин ҷавонон низ бояд ғаълола иштирок карда, нагузоранд, ки фарзандони онҳо ба қувваҳои харобкори радикалӣ ва террористону ифротгароён пайваста, падару модар ва ҳешу табори худро шармсор ва давлату миллатро бадном созанд.

Мо ҳудумон донишқадаи исломӣ дорем, ки метавонад мутахассисони сатҳи баланд омода намояд.

Аз ҷониби падару модарон эҷод намудани монеа барои ба мактаб рафтани фарзандон яке аз сабабҳои асосии ҷой доштани падидаи мазкур мебошад.

Барои содир намудани чунин кирдор дар соли 2017 ва се моҳи соли равон нисбат ба волидайн 175 парвандаи ҷиноятӣ оғоз гардида, онҳо ба ҷавобгарии ҷиноятӣ кашида шудаанд, ки чунин ҳолат боиси нигаронии ҷиддист.

Бо вучуди пурзӯр намудани назорат аз болои иҷроӣ қонунҳои Ҷумҳурии Тоҷикистон “Дар бораи масъулияти падару модар дар таълиму тарбияи фарзанд” ва “Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросим дар Ҷумҳурии Тоҷикистон” риояи муқаррароти онҳо беҳбудиро талаб менамояд.

Масалан, дар соли 2017 ва се моҳи соли ҷорӣ барои қонуншиканиҳо дар самти таълиму тарбияи фарзанд зиёда аз 23 ҳазор нафар падару модарон ба ҷавобгарии маъмуриӣ кашида шудаанд.

Дар ҳакин давра, танҳо аз марказҳои дилхуш қариб се ҳазор нафар ноболиғон аз тарафи мақомоти дахлдор боздошт шудаанд, ки аз бемасъулияти баъзе падару модарон дар таълиму тарбияи фарзандон шаҳодат медиҳад.

Ҳоло шаҳрвандони мамлакатамон ба шарофати истиқлолият ва бо истифода аз муҳити сулҳу суботи комил ҳамаи фаризаҳои динии худро озодона анҷом медиҳанд ва хуб медонанд, ки арзишҳои инсонпарваронаву сулҳхоҳонаи исломӣ ҷузъи ҷудоинопазирӣ фарҳанги миллии мо – тоҷикон мебошанд.

Бинобар ин, фарзандони бонангу номуси миллат ва кулли шаҳрвандони кишвар вазифадоранд, ки бо шукргузорӣ аз давлати соҳибистиклол ва Ватани соҳибхитӣрамон ба хотири

ҳимояи истиқлолияти озодӣ, таҳкими суботи сиёсӣ, ваҳдати миллӣ ва ҳифзи манфиатҳои миллату давлатамон саъю талош намоянд.

Ҳар яки мо бояд шукрона кунем, ки соҳибватану соҳибдавлат ҳастем. Мо бояд Ватанамонро баробари модари худ ва мисли ҷонамон дӯст дорем ва онро ҳимоя кунем.

Мо вазифадорем, ки мушкilotи кишварамонро ҳудумон бо заҳмати дастҷамъона баргараф созем, Ватанамонро обод ва давлатамонро пешрафтаву нерӯманд гардонем.

Мо бояд тамоми кӯшишу имкониятҳоямонро ба он равона созем, ки фарзандонамон дар рӯҳияи ватандӯстиву худшиносӣ, омӯхтани илму донишҳои муосир ва касбу хунаҳои замонавӣ ба камол расанд.

Яъне ба сатҳи меъёрҳои байналмилалӣ расонидани соҳаҳои илму маориф, тарбияи қардани насли ояндасоз ва кадрҳои замонаи нав вазифаи имониву вичдонии ҳар яки мо мебошад.

Фаромӯш набояд кард, ки танҳо миллати босаводу соҳибмаърифат ва кадрҳои донишманду баландхитос метавонанд дар оянда давлати соҳибистиклоли тоҷиконро ба ҷомеаи башарӣ ба таври шоиста муаррифӣ кунанд ва обрӯю мартабаи Тоҷикистони мо дар байни кишварҳои пешрафтаи олам боз ҳам баландтар гардад.

Таъкид месозам, ки миллат ҳар қадар босавод бошад, давлат низ ба ҳамон андоза таракқи мекунад. Дар ин кори хайр, ки ояндаи осудаи ободии Ватани маҳбубамон аз он вобаста аст, ҳар як фарди баору номуси миллат, зиёиён, падару модарон, аҳли маориф, ғаълолаи шаҳру ноҳияҳо ва шаҳраку дехот, хулоса, кулли ҷомеа бояд саҳмгузор бошанд.

Хусусан, Шӯрои уламо, Маркази исломшиносӣ, Қумитаи оид ба қорҳои дин ва танзими анъана ва ҷашну маросимҳои миллӣ ва ҳамаи ходимони дин дар моҳи шарифи Рамазон ва моҳи рӯзҳои дигар низ ба мардум талқин намоянд, ки дар баробари пос доштани арзишҳои динӣ озодӣ ва сулҳу оромӣ неъматҳои бебаҳои зиндагӣ, муҳаббат ба Ватан шартӣ имондорист ва ба ҷо овардани шукронаи соҳибдавлатӣ низ аз ҷумлаи вочибот мебошад.

Ҳамчунин, ба соҳибкорону тоҷирон тақроран хотирнишон месозам, ки дар моҳи Рамазон нарху навои маҳсулотро беасос баланд бардошта, ҳамватанони худро ба азият гирифторм накунанд.

Дар аксари кишварҳои исломӣ ва мусулмоннишин тоҷирон нархро, баръакс, дар ин моҳ арзон мекунанд, то ки бо ҳакин роҳ низ соҳиби савоб шаванд.

Тавре мушоҳида мекунем, дар арафаи иду айём, алаҳхусус, идҳои Рамазону Қурбон баъзе ҳамватанони мо барои ороштани дастурхони намоишкоронаи идона аз бозору мағозаҳо маҳсулотро ҷунон зиёд меҳаранд, ки гӯё фардо дунё ба охир мерасида бошад.

Тақроран таъкид месозам, ки чунин рафтор ғайр аз зоҳирпарастӣ, зиёдаравӣ ва исроф чизи дигаре нест. Чунин шахсон бояд донанд, ки ба андозаи зарурат муҳайё қардани маводи ғизоӣ, худдорӣ қардан аз исрофкорӣ ва ороштани дастурхони камхарҷи маънавий барои аҳли хонаводаву ҳешу табору ҳамсоюву дӯстону савобу манфиати зиёд дорад.

Меҳоҳам бо истифода аз фурсати муносиб ба ҳамватанони азизамон

боз як масъалаи муҳимро бори дигар хотиррасон намоям.

Камбориш омадани тирамоҳу зимистони гузашта ва боду ҳавои гарми баҳори имсола, яъне хушксолӣ ба ҳосили зироатҳои кишварзӣ ва соҳаи қорводорӣ, хусусан, дар вилояти Хатлон, яъне вилояти қалонтарини истеҳсолкунандаи маводи ғизоӣ ва ноҳияву минтақаҳои дигар бетаъсир наменонад.

Тибқи таҳлилҳо ҳаҷми захираҳои оби дарёҳои кишвар нисбат ба меъёри ҳарсола қор-панҷ баробар кам мебошад. Чунин вазъи моро водор месозад, ки ба истифодаи самараноки обу замин, баланд бардоштани ҳосилнокии зироатҳо, харҷи бештар истеҳсол қардани маҳсулоти кишварзӣ, маҳсусан, дар заминҳои оби ва омодагии ҳамаҷониба ба тирамоҳу зимистони солҳои 2018-2019 эътибори аввалиндараҷа диҳем.

Дар чунин шароити бухронии олам мардуми шарифи мо бояд аҳкоми шарриятро доир ба зарари исрофкорӣ фаромӯш накунанд, боз ҳам сарфаю сариштакор бошанд, ҳангоми доир намудани тӯю маърақа ва дигар маросиму ойнҳо, аз ҷумла дар моҳи шарифи Рамазон ба тақлиду намоишкорӣ ва зоҳирпарастиву зиёдаравӣ роҳ навода, муқаррароти Қонуни миллӣ “Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросим”-ро қатъиян риоя намоянд.

Ҳамватанони азизи мо ҳамеша дар хотир бояд дошта бошанд, ки риояи муқаррароти қонуни мазкур танҳо ба манфиати ҳар як оила, зиндагии боз ҳам осудаи ҳар хонавода, яъне беҳбудӣ сатҳу сифати зиндагӣ ва шароити беҳтар барои таълиму тарбияи фарзандон мебошад.

Ҳадафи қабули тағйиру иловаҳо ба қонуни зикршуда низ, ки қариб як сол пеш сураат гирифт, маҳз аз ҳакин иборат мебошад. Мардуми шарифи Тоҷикистонро бори дигар оғоҳ мекунам, ки тибқи таҳлилҳо тирамоҳу зимистони дарпешистода хеле барвақт, тӯлонӣ ва сард меояд.

Аз ин лиҳоз, ҳар як оила, ҳамаи сохтору мақомот ва ташкилоту муассисаҳо ва дар навбати аввал муассисаҳои иҷтимоӣ бояд аз ҳоло ба зимистон омодагӣ бинанд.

Илова бар ин, зарур аст, ки ҳар оила захираи дусолаи маҳсулоти озуқа ва маводи сӯхтро дошта бошад.

Итминони комил дорам, ки ҳар фарди бонангу номуси миллат минбаъд низ ба хотири ободиву пешрафти Ватани азизамон, ҳаёти осоиштаи мардум, таҳкими сулҳу субот, ваҳдати миллӣ ва истиқболӣ арзандаи ҷашни сисолагии истиқлолияти давлатии Тоҷикистони маҳбубамон саъю талош хоҳад кард.

Дар охир Дастгоҳи иҷроияи Президентро вазифадор месозам, ки иҷроӣ дастуру супоришҳои додашуда ва риояи ҳатмии интизоми давлатиро таҳти назорати қатъӣ қарор диҳад.

Фарорасии моҳи шарифи Рамазонро ба кулли мардуми кишвар, ҳамватанони бурунмарзӣ ва ҳамаи шумо, ҳозирини арҷманд, табрик гуфта, аз даргоҳи Худованди мутаол ба ҳар хонавода саодату хушрӯзӣ, ризку рӯзии фаровон, рӯзгори осуда, ба Тоҷикистони азизамон сулҳу суботи ҷовидонӣ ва ободиву пешрафти рӯзафзун орзумандам.

Саломату сарбаланд бошед!

БА МАРДУМ ФАҲМОНИДАНИ МОҲИЯТИ ҚОНУНҲОИ МИЛЛӢ ВА ДАР ИН ЗАМИНА ДУРУСТ САФАРБАР КАРДАНИ ХАЙРУ САҲО БА ХОТИРИ РУШДИ ИҚТИСОДИВУ ИҶТИМОӢ ВА МАЪНАВИӢ ФАРҲАНГИИ ҚОМЕА

Абдулло РАҲМОНЗОДА,
раиси Кумитаи иҷроияи ҲХДТ
дар вилояти Хатлон

Мо мардуми хушбахт ҳастем, ки дар оғози солҳои соҳибистиклолӣ аз имтиҳони сангини таърих сарбаландона гузашта, таҳти сарвари Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ба ваҳдати комили миллӣ расидем. Дар ин замина яке аз иқдоми муҳимми роҳбарияти олии кишвар, ки ба рушди давлат ва мустақкам намудани заминаҳои сиёсӣ иҷтимоӣ он мусоидат намуд, ин аввалин маротиба дар миқёси собиқ давлатҳои Иттиҳоди Ҷумҳуриҳои Шӯравӣ Сотсиалистӣ қабул намудани қонунҳои миллӣ, махсусан қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон “Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросим дар Ҷумҳурии Тоҷикистон” мебошад. Агар ба ҳикмат ва мантиқи таърихӣ қабули қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон “Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросим дар Ҷумҳурии Тоҷикистон” каме тафаккур кунем ҳаёти муназзами имрӯзаи худро бе он тасаввур карда наметавонем. Зеро аз наҳси ҷанги таҳмилий дар солҳои аввали соҳибистиклолӣ дар баробари аз миён рафтани суботи сиёсӣ низими иҷтимоӣ низ ба тадриҷ аз даст рафта, дар ин замина дар пайи пайдоиши ақидаҳои гуногун барои ба вучуд омадани расму оинҳои бегона, ифроту тафрит ва раванди бегонапарастӣ ба таври ноаён замина фароҳам оварда шуд. Махсусан, дар раванди ҷаҳонишавии асри 21 ва авҷи хурҷи терроризму экстремизм таҳдиди ин хатарҳо ба маротиб афзуд. Аз ин рӯ, пас аз ба низом овардани авзои сиёсӣ қома зарурати дар ҷаҳорҷубаи қонун ба танзим даровардани муҳити иҷтимоӣ ва маънавии кишвар пеш омад. Ин буд, ки Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президентӣ Ҷумҳурии Тоҷикистон зимни суҳанронии худ санаи 24-уми майи соли 2007 қонуни мазкурро ҳамчун нахустин қонуни миллӣ танзимкунандаи маросиму анъанаҳои миллӣ муаррифӣ намуда, иброд доштанд, ки “Мо имрӯз барои тамоми аз байн бурдан ё барҳам додани расму оинҳои халқӣ ва маросимҳои динӣ ҷамъ наомадаем, балки мақсади асосиямон ин аст, ки дар баробари муайян кардани меъёрҳои баргузорию онҳо ба раҳони мардуми кишвар аз банди ин худнамоӣ ва таассубу хурофотпарастӣ оғози неқ бахшем”. Тавре аз суҳанронии Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар мулоқот ба муносибати 10-солагии қабули қонуни мазкур зикр гардид, бо амалишавии он ҳамчун қонуни аз лиҳози мазмун миллӣ ва аз нигоҳи моҳият демокративу дунявӣ урфу одат, расму оин ва ҷашну маърақаҳо, ки рукҳои муҳимми қомаи шаҳрвандӣ ва давлати ҳуқуқбунёд мебошанд, ба танзим даромад. Дар дах соли амалишавии қонуни мазкур собит гашт, ки ин оғози неқ зиндагии сокинони кишварро ба маротиб беҳтар намуда, ба хону хонадони ҳар яки мо файзу баракат овард. Зикри ҳамин як рақам кифоя аст, ки мардуми кишвар бо риояи ахлоқи қонуни мазкур

тавонистанд беш аз 8 млрд сомониро дар бучаи оилавии худ захира намоанд. Садҳо ҷавон, ки бо сабаби хурофоту урфу одатҳои номуносиб ва сарфу хароҷоти беҳуда наметавонистанд оила барпо кунанд, аз баракати ин қонун хушбахт гардиданд. Ба оилаҳои мотамзада, ки харчи маросими он як мотами бузурги дигаре махсуб меёфт, қонуни мазкур ёриву мададе гашт барои осудани шахсони азодор аз бори вазнини иқтисодӣ.

Зимнан, як нукта боиси зикри хос аст, ки новобаста аз назару тафсириҳои манфиатҳои моддӣ мақсаду мазмуни роҳандозии қонуни мазкур танҳо аз ҷанбаҳои иқтисодӣ иборат нест. Дар маркази ҳадафу мақсадҳои ин қонун ҳифзи фарҳангу маънавиёти қома қарор дорад. Тавре Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон қайд намуданд, яке аз сабабҳои қабули қонуни мазкур аз он иборат буд, ки бо пайдо шудани равияҳои мазҳабии дорон хусусиятҳои ифротӣ ва вуъбат гирифтани тарғиботи зарарнок дар кишвар зухуроти бегонапарастиву тақлид ва ҳатар ба забону фарҳанг, ба хусус расму оинҳои миллӣ ва ҳатто тарзи либоспӯшии мардуми мо, аз ҷумла занон то рафт қувват гирифта, таассубу зиёдаравӣ ҳангоми баргузорию як қатор маросиму маърақаҳо ба ҳукми анъана даромада буд.

Ба шахсиятҳои оғоҳ маълум аст, ки барои ба тафриқа овардани қома ва заиф сохтани ба нестӣ бурдани давлат пеш аз ҳама ба фарҳангу маънавиёти он бархурд сурат мегирад ва асоси бақои миллату давлатро ҳимояи бошӯуруна аз ҷунин бархурдҳо ташкил медиҳад. Яъне пас аз Ваҳдати миллӣ дар марҳилаи нави давлатсозиюмон яке аз воситаҳои муҳимми ҳимояи фарҳангу маънавиёти миллати тоҷик роҳандозии қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон “Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросим дар Ҷумҳурии Тоҷикистон” гардид. Зеро ин санад, ки дар баргирандаи марому мақсад, арзишҳои ахлоқиву динӣ ва таърихиву фарҳангии мардуми Тоҷикистон мебошад, ба бақои давлату миллати мо масъуният бахшида, солимии маънавиёти мардуми кишвар, махсусан қонунро таъмин месозад.

Вобаста ба ин масъала ташкилотҳои хизбӣ, махсусан қаноти қонунӣ Ҷизби Халқии Демократии Тоҷикистон – ТҶҶ “Созандагони Ватан” масъулияти баланд ҳис мекунанд. Зеро ҳимояи манфиатҳои миллӣ ва фарҳангу маънавиёти мардуми кишвар асоси барномаи ҲХДТ-ро ташкил дода, тарғибу ташвиқи он вазиғаи ҷонии ҳар як узви хизб ва ТҶҶ “Созандагони Ватан” ба ҳисоб меавад. Махсусан, барои қонун, ки ояндаи орому осуда ва пурсаодатшон аз риояи ҳатмии қонунҳои миллӣ саҳт вобастагӣ дорад, ташаббускор будан дар ин масъала амри виҷдониву имонӣ ба ҳисоб меавад.

Ҷунончи дар робита ба мавзӯи мазкур дар маҷлиси Раёсати Кумитаи иҷроияи Марказии ҲХДТ (21.07.2017) муовини аввали Раиси ҲХДТ муҳтарам Фаттоҳзода Сайидмурод Самад ишора намуданд, раванди амалишавии қонуни мазкур ба ҳаёт ва ояндаи неқи насли қавон таъсири мусбӣ расонида, аҳли қома бояд ба хубӣ дарк намоанд, ки сиёсати давлату Ҳукумати кишвар дар самти ба танзим даровардани ҷашну сур, идҳои миллию мазҳабӣ ва анъанаю маросимҳо пеш аз ҳама ба хотири дар рӯҳияи эҳтиром ба арзишҳои миллӣ тарбия намудани насли наврас, таваҷҷуҳи бештар зоҳир кардан ба таъмини шароити зисту таҳлили фарзандон ва муҳимтар аз ҳама баргараф кардани ҳама гуна монеаҳо аз роҳи хушбахтиву саодат ва шароити зисти мардум равона гардидааст.

Дар ин замина, мақсади дигари роҳандозии қонуни мазкур ба қавли устод Саидмурод Фаттоҳзода аз банди “номуси дурӯғин” оғоз кардани тафаккури қома ва дуруст сафарбар кардани хайру саҳо ба хотири рушди иқтисодиву иҷтимоӣ мебошад. Бояд дониш, миллате, ки дар дарозии таърихи бохтҳои ҳазору ҳаҷорсадсолаи ҳеш мағши миллини худро то андозае аз даст дода, шеваи андешидани биёбонгардони тоӣ ва рамагардони туркманишро пазируфтааст, ҷӣ гуна метавонад расму оини миллини худро аз бегона ташхис кунад. Ба омма бояд фаҳмонд, ки «қалин»-ро (вожаи қалинги худ

аз забони туркӣ гирифта шудааст) аз қавми рамагард баргирифтаем, ки онҳо тамоми зиндагии худро, муносибатҳои ҳамдигарро бо ғусфанд танзим мекарданд. Бо додани 10 сар ғусфанд, яъне «қалинги», духтареро аз хаймаи (юрти) ҳамсоа ба ниҳо мебароваранд. Ё бинобар дар хоб дидани падару модари худ, забх кардани ғусфанд ва нони худӣ додан расми биёбонҳои хурофотӣ мебошад, зеро ба вижа арабҳои замони пешазисломӣ он қадар хурофотӣ буданд, ки дар ҳама қорҳо таъсири ҷину париро медидаанд. Ҳатто мепиндоштанд, ки ҷон аз тани одами хобида метавонад берун баромада, дигар барнагардад, бинобар ин пойи шахси хобидаҳо бо ресмон ба меҳ гир карда, намегузоштанд қасе наздикаш ояд. Ҳамин гуна ба модари фарзандмурдаи аз таваллуд бозмонда мефармуданд, то пораи хурди ғӯште аз ғӯши фарзанди зиндамондаашро бурида бихӯрад ва он ғӯшо сӯроҳ карда ғӯшвора овезад. Дахҳо ҷунин оинҳои аз араб баргирифтагари либоси динӣ пӯшонид, то ҳанӯз риоя мекунанд. Солҳои охир баъзан “мутахассисони ҷинбарор” пайдо шудаанд, ки таби бар асари шамолхӯрӣ пайдо шударо ба таъсири ҷину парӣ нисбат дода, бозори худро “ғарм” мекунанд.

Ҳамчунон, маросиму дастархонорони “йигитона”-ро дар замони шӯравӣ, аз кирдорҳои намоишқоронаи мардумони Қафқоз баргирифтаем. Ин худнамоиҳои “дӯстону хешовандонро ба ҳасад оваранда” ва “душманонро кӯр кунанда” соҳои ахир то он дараҷа ривож пайдо кард, ки ҷавони тоҷик се сол дар Русия мардикорӣ карда, бо душворӣ, ба истилоҳи мардум “тин болои тин гузошта”, маблағи қалинги, гов ва сарояндаву раққосаро ҷамъ мекунанд. Дар ин сабақати ноҷавонмардона қасоне (аниқтараш ноқасоне) пайдо шуданд, ки барои нишон додани тавонии худ ва нотавон бознамоён-дани ҳамсоагону рақибони худ, дар ҳамкорӣ бо ҳангомаҳохону муллонамоён, ҷандин расму оинҳои серхарчи навро, ба монанди “ҷодарқанон”, “хусурталбон”, “домодталбон” ва монанди он эҷод карданд. Расми дигаре, ки баргирифта аз русҳову аврупоиҳо мебошад, ҷашнгирҳои зодрӯз аст, ки хоси мардумони мо нест ва барои тоҷик дар нисбат ба аврупоиҳо қамаршикан аст. Русҳову аврупоиҳо як-ду фарзанд доранд ва ҳар сол бо назардошти ҷашнгирӣ зодрӯзи падару модар 4-5 бор зодрӯзхоро ҷашн мегиранд. Аммо тасаввур қунед ҳоли як тоҷики миёнаро, барои гузаронидани зодрӯзи аҳли хонадонаш, ки аксаран аз 10 нафар зиёдаанд ва бо тухфаҳо рафта ба зодрӯзу арӯсиҳо ва дигар маросимҳои ҳамқорон, хешовандон ва ҳамсоагону ғайраҳо. Мутаассифона, дар ҳазорсолаи охир ҳама қору ҳама ҷизро ба Исломи нисбат доданҳо мардумро то ба фақри андешаи динӣ расонда, беҳтарин арзишҳои исломиро дар ҷашми одамон ноҷиз намоён-данд. Яъне асоси тарбияи мусалмонӣ, ки ҳамчун динҳои яктопарастии дигар шикастани нафс мебошад, ба қанор бурда, ҷойи онро ба шикампарастӣ доданд. Дар назар дорам шӯрбову палавхӯриҳо ва мағзу мавизу банану аз қуттиҳои қоғазин шарбатхӯриҳои тақводорону ҳамсоагону ҳамқоронро, ҷӣ дар рӯзҳои сугворӣ ва ҷӣ дар хурсандӣ ва ҷӣ дар рӯзи мавлуди пайғамбарону маърақоронҳо барои ҳатми Қуръон.

Боиси хушбахтии миллати тоҷик аст, ки тайи дах соли охир Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон “Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросим дар Ҷумҳурии Тоҷикистон” қабул ва роҳандозӣ гардида, ба дуруст сафарбар кардани амалҳои хайру саҳо мусоидат намуд ва мардум, аз ҷумла сокинони вилояти Хатлон аллақай ба дарки он расиданд, ки саховатмандӣ ва анҷоми кори неқ аз ташкили маърақаҳои пурдабаву серхарч ва ифроту тафритҳои хурофотӣ иборат нест. Ин аст, ки ба унвони мисол дар ноҳияи Вахш як нафар ба ҷойи ташкили маърақаи ҷили падари марҳумаш маблағи онро дар санғфарш кардани роҳи деҳа сарф кард, дар шаҳри Қӯлоб нафаре маблағи барои сафари ҳаҷ ҷамъовардаашро дар сохтмони пули яке аз деҳаи Гулбоғ сарф кард ва нафари дигар ҳам бо пайравӣ аз ӯ бо маблағи барои як маърақае ҷамъовардааш дар деҳаи Зирақӣ пули мошингузаре сохт. Дар дигар шаҳру навоҳии

вилоят низ мардум дуруст сафарбар кардани хайру саҳо оғоз карда, ба ҷойи маърақаҳои “ҳафт”-у “ҷил”-у “сари сол”-и гузаштагон бештар ба ятимону қамбизоатон, шахсони барҷомонда, мактаб-интернатҳо ва дигар муассисаҳои иҷтимоӣ дастӣ қумак дароз намуда, инҷунин мактабҳои таъмир карда, боғу гулғаштҳо бунёд намуда истодаанд ва ғайра. Сохторҳои хизбиро зарур аст ҷунин намунахоро дар миёни оммаи васеи қома тарғиб намуда, афзалиятҳои онҳоро аз нигоҳи диниву дунявӣ ба мардум дуруст фаҳмонанд, то ҷунин амалҳои неқ ба ҳукми анъана дароянд. Масалан, ба ҷойи баргузорию хайру худии намоишқорона мумкин аст маблағи онро барои тарбияи насли ояндасоз сарф кард. Аз ҷумла, бо маблағи ҷунин як маърақаи дабдабанок мумкин аст дар таъмини як синфи лабораторӣ ва ё кабинетҳои фаннӣ ба таҷҳизоти зарурӣ саҳм гузошт, ё аққалан ба ҷои чор мизу курсии фарсудаи мактаб, ки фарзандонамон дар он ҷо таҳсил мекунанд, чор мизу курсии нав харида дол. Агар ин шароитро ҳам надорем, аққалан, дар ҷойи ҳамаи хароҷоти беҳуда барои фарзандони худамон шароити хуби таҳсилро фароҳам биёрем, то дар сари мизу курсӣ бо истифода аз китобҳои зарурӣ ва компютери дигар воситаҳои муҳимми таҳсил вазиғаҳои хонагашонро дар ҳона иҷро кунанд.

Аллақай дар доираи қонун меёроҳро барои баргузорию ҷорабинӣ ва ҷашну маросим муайян шудаанд, ки хизбиёни мо таҷрибаи тарғибу ташвиқи васеи онро доранд. Ҳамзамон, набояд аз хотир дур созем, ки хайру саҳо низ ҳамаи вақт муносиб аст, ки ба он худӣ хайркунада муҳтоҷ набояд. Инҷунин, пинҳонӣ анҷом додани маърақаҳои марбути дафн боиси на танҳо вайрон кардани қонун ва муҳолифат ба сиёсати давлат мегардад, балки дар фарзандон рафтори ғайриҳуқуқӣ ва ғайрисиёсиро тарбия мекунанд, ки минбаъд бо ин рафтори худ насли ҷиноятқорро ба воя мерасонем. Қудакон дар симои волидонашон афроди ташаққулётғаро мебинанд ва рафтори онҳоро ҳамчун меъёри зиндагӣ қабул карда, аз онҳо меомӯзанд, ибрат мегиранд. Аз ин рӯ ба таъмини риояи қонунҳо ва меёроҳи муайяншудаи сиёсӣ ва ахлоқиву маънавий аҳли қома, хусусан насли қалонсолро зарур аст ҷиддӣ аҳамият диҳанд. Зеро ҳар як рафтори мо дар оянда ба сари мо бозмегардад, яъне намунаи неқ нишон додану ахлоқи намунаӣ ва маърифати риояи қонунҳо ба фарзандон ёд додан, боиси он мегардад, ки насли наврас ҳамчун шахсони бомаърифат дар қома обрӯ пайдо карда боиси сарбаландии падару модар мегарданд. Дар акси ҳол фарзандон дар рӯҳияи беэҳтиромӣ нисбат ба қонун ба воя расида, ҳамчун ҷиноятқор боиси сарҳамии волидон ҳаҷанд шуд.

Дар робита ба масъалаҳои дар матлаби мазкур зикршуда ташкилотҳои хизбиро зарур аст бо ҷалби оммаи васеи мардум қорҳои зеринро анҷом диҳанд:

-Таъмини риояи ҳатмии қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон “Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросим дар Ҷумҳурии Тоҷикистон” аз роҳи қорҳои фаҳмондадиҳӣ, назорати ҷамъиятӣ ва муҳокимаронии оммавӣ;

-Мусоидат дар тағйири тафаккури қома вобаста ба шакли анҷоми амалҳои хайру саҳо ва ба дарки омма расонидани, ки аз маърақорони намоишқорона дида, аввал шароити зиндагии худро хубу беҳтар гардонад ва баъдан ба ятимону барҷомондагон дастӣ ёрӣ дароз кунад, имқонияташ бештар бошад роҳу пулҳо созад, мактаб бунёд намояд ва дигар хайрҳои ҷорӣро ба манфиати мардум анҷом диҳад;

-Ба дарки қома, хусусан занон расонидани он, ки аз банди “номуси дурӯғин” берун омада, ба тақлидқориву “рақобат”-ҳои бемаврид дар дастархонорониву ташкили маърақаҳои ғайриқонунӣ хотима бахшанд;

-Пешгири аз анҷом додани маърақаҳои пинҳонии дафну азодорӣ ва дигар амалҳои ғайриқонунӣ;

-Тарбияи насли наврас дар рӯҳияи эҳтиром ба қонун аз роҳи нишон додани намунаи шахсии волидонашон ва ғайра

ҲИЗБИ ХАЛҚИИ ДЕМОКРАТИИ ТОҶИКИСТОН ДАР ТАШАККУЛИ АҶКОРУ МАЪНАВИЁТИ ҚОМЕА МАСЪУЛ АСТ

Нимаи аввали моҳи майи соли равон бо ташаббуси Кумитаи иҷроияи ҲХДТ дар вилояти Хатлон дар ноҳияи Абдурахмони Қомӣ дар ростои Соли рушди сайёҳӣ ва хунарҳои мардумӣ ва Соли тақвияти робитаи ҲХДТ бо маҳал семинар-машварати ҳизбӣ баргузор гардид.

Дар кори семинар машварат раиси Кумитаи иҷроияи ҲХДТ дар вилояти Хатлон Раҳмонзода Абдулло Курбоналӣ, раиси ноҳияи Абдурахмони Қомӣ Баҳодурзода Абдучаббор Сагтор, кормандони дастгоҳи Кумитаи иҷроияи вилоятӣ ва раисони ҳамаи шаҳру навоҳии вилоят иштирок намуданд. Ҳамзамон, дар ин чорабинӣ ба ҳайси меҳмони фахрӣ раиси Кумитаи иҷроияи ҲХДТ дар шаҳри Ҳисор, раиси Шӯрои чанговарони башардӯсти Ҷумҳурии Тоҷикистон Аловуддинов Фаррух иштирок варзид.

Дар қисмати амалии семинар-машварат нахуст иштирокчиён аз деҳаи Якатут чамоати деҳоти Якатут дидан намуда, бо қорҳои хонагӣ, хунарҳои дастӣ ва маҳсули деҳқонии сокинони ин маҳалла шинос шуданд. Зимнан, бо сокинони деҳа сухбати самимӣ доир гардид, Ташкилоти ибтидоии ҳизбии

“Якатут” таъсис дода шуд.

Дар идома иштирокчиёни чорабинӣ бар пояи хайкали “Аскарӣ номаълум” гул гузошта, ба 7 нафар меҳтарони чангу меҳнат ба маблағи 7000 сомонӣ тухфаҳои пулӣ супориданд.

Дар доираи ин чорабинӣ дар майдони марказии ноҳияи Абдурахмони Қомӣ тӯйи домодиву арусии 8 ҷуфт навхонадорон баргузор гардид, ҳамзамон аъзои ТҶҚ “Созандагони Ватан” хунарҳои дастӣ худро ба намоиш гузоштанд. Дар ҳамин равиш ба 12 нафар гирандагони стипендия ҲХДТ барои дониши аъло ва иштироки фаъол дар қорҳои чамъиятӣ маблағи 1100 сомонӣ тақдим гардид.

Қисмати расмӣ Семинар-машварат дар толори Шӯъбаи фарҳанги ноҳия баргузор гардид, ки дар рафти он раиси Кумитаи иҷроияи ҲХДТ дар вилояти Хатлон Раҳмонзода Абдулло Курбоналӣ, раиси ноҳияи Абдурахмони Қомӣ Баҳодурзода Абдучаббор Сагтор ва чавонон – аъзои ТҶҚ “Созандагони Ватан” доир ба самтҳои афзалиятноки фаъолияти ҲХДТ суханронӣ намуданд. Дар рафти қисмати расмӣ семинар-машварат ба як қатор фаъолони ҳизб тухфаву ифтихорномаҳои ҳизбӣ супорида шуд. Ҳамчунин,

аз ҷониби раиси Кумитаи иҷроияи ҲХДТ дар шаҳри Ҳисор, раиси Иттифоқи чанговарони башардӯсти Ҷумҳурии Тоҷикистон Аловуддинов Фаррух ба раиси Кумитаи иҷроияи ҲХДТ дар вилояти Хатлон, ҳамчунин раиси ТҶҚ “Созандагони Ватан” Раҳмонзода Абдулло барои пешбурди қорҳои назаррас дар самти тарбияи ҳарбӣ-ватандӯстии чавонон медали чашнии “Рӯзи муҳофизони Ватан” тақдим гардид. Дар поёни қисмати расмӣ семинар-машварат аз тарафи хунармандони Ташкилоти ибтидоии ҳизбии “Фарҳангчиён” барномаи пурмухтавои консертӣ бо фарогирии оҳангу сурудҳои ватандӯстона намоиш дода шуд.

Иштирокчиён дар доираи амалишавоии ҷадвали вохӯриву мулоқот дар маҳалҳо бо сокинони маҳаллаи Крупскаяи чамоати шаҳраки А. Қомӣ вохӯрӣ намуданд. Сокинон ба истиқболи меҳмонон хунарҳои мардумӣ, анвои хурокҳои миллӣ, қорҳои хонагӣ ва варзиши миллиро таҳия намуда, ба намоиш гузоштанд. Дар рафти вохӯрӣ раиси Кумитаи иҷроияи ҲХДТ дар вилояти Хатлон Раҳмонзода Абдулло оид ба самтҳои афзалиятноки фаъолияти ҲХДТ, вазифаҳои аҳли қомеа дар татбиқи сиёсати давлатӣ ва аҳамияту моҳияти таъсиси ташкилоти ибтидоии ҳизбӣ дар маҳал суханронӣ намуд. Дар охир дар маҳаллаи мазкур ташкилоти ибтидоии ҳизбӣ бо номи “Мирзо Турсунзода” таъсис дода шуд.

Бояд гуфт, ташкили чунин семинар-машваратҳо дар дигар шаҳру навоҳии вилояти Хатлон низ дар назар дошта шудааст.

н. А. ҚОМӢ

ҲАМРОЗИ ХАЛҚ

Муассис:
Кумитаи иҷроияи ҲХДТ
дар вилояти Хатлон

Масъули чоп:
Орзу ҲАМИДИЁН

Ҳайати мушовара:
Давлатшоҳ ГҶЛМАҲМАДЗОДА,
Махфират ХИДИРЗОДА,
Абдулло РАҲМОНЗОДА

Нашрия таҳти рақами
627 дар Вазорати Фарҳанги
Ҷумҳурии Тоҷикистон сабти
ном шудааст.

Тарроҳ:
Хусрав МАЗОРИЕВ

Дар нашрия ба хотири чандандешӣ матолибе низ нашр мешаванд, ки ба мавқеъ ва назари ҳайати эҷодӣ ва КИ ҲХДТ дар вилояти Хатлон метавонанд мувофиқат нақунанд ва зимнан идораи нашрия масъулиятро ба дӯш нагирад.

Ақсу дархост ва номаҳо ба муаллифонашон баргардонда намешаванд. Ба дурустии далелу арқоме, ки дар номаҳои расида ва эълону рекламаҳои истифода шудаанд, муаллифонашон масъулият доранд.

Суроғи мо: 735140,
шаҳри Бохтар,
кӯчаи Айнинӣ-47,
тел: 8 (3222) 2-82-92,
2-70-70

Нашрия дар
чопхонаи ҶДММ
«Шоҳин-С» ба таъ
расидааст.

Тевдоди нашр 11400 нусха

ҶАҶОН ДАР ЯК ҚУМЛА

- Дар Куба ҳавопаймои мусофирбари Boeing-737 ба фалокат дучор шуд, ки бар асари ҳодиса аз 110 нафар нишастагон 108 нафар ҳалок ва ду нафар захмӣ гардид;
- Хонандаи 17-солаи муассисаи таълимии штати Техаси ШМА ба мактаб бо силоҳи оташфишон ворид гардида, ҷониби хонандагон оташ кушод, ки дар пайи ҳодиса 10 нафар, аз ҷумла 1 нафар омӯзгор ва 9 нафар мактаббача ба ҳалокат расид;
- Дар як варзишгоҳи шаҳри Чалолободи Ҷумҳурии исломии Афғонистон се таркиши пай дар пай рух дод, ки дар натиҷа 9 нафар ба ҳалокат расида, 43 каси дигар ҷароҳат бардошт;
- Дар шоҳроҳи Уфа-Оренбурги Ҷумҳурии Бошқирдистони Федератсияи Россия нақлиёти вазнини тамғаи “Эксковатор” ба нақлиёти мусофирбар бархурд, ки дар пайи ҳодиса 6 нафар ба ҳалокат расид;
- Гурӯҳи террористон дар қазираи Яваи Ҷумҳурии Индонезия ба чанд бинои ибодатгоҳ ва як шӯъбаи кормандони полис ҳамла намуданд, ки дар натиҷа 24 нафар, аз ҷумла 7 корманди ҳифзи ҳуқуқ ба ҳалокат расида, беш аз 50 нафари дигар захмӣ шуданд;
- Дар қисми шимолии Ҳиндустон бурони реғӣ ва боришот ба амал омад, ки бар асари ин офати табиӣ 40 нафар ба ҳалокат расида, 26 нафари дигар маҷруҳ шуд;
- Дар як меҳмонхонаи шаҳри Пешовари Ҷумҳурии Покистон таркиш рух дод, ки дар пайи он 6 нафар узви як оила ҳалок шуда, 2 нафари дигар маҷруҳ гардиданд;
- Дар қисми ғарбии Австралия кормандони мақомоти полис аз дохили як манзили истиқоматӣ ҳасади кушташудаи 7 нафар, аз ҷумла 4 кӯдакро пайдо намуданд, ки сабаби кушта шудан ва шахсияти қотилонашон ҳанӯз маълум нест;
- Дар штати Чеапаси Мексика кормандони ҳифзи ҳуқуқ ҳасади 2 нафар дучархарони хоричиро дарёфт карданд, ки онҳо бо марги маҷбурӣ кушта шудаанд;
- Дар 32 минтақаи Кения аз моҳи март соли равон то ҳоло аз боришот ва обхезиҳо 160 нафар ба ҳалокат расида, беш аз 220 ҳазор нафар бе сарпаноҳ мондаанд;
- Сохторҳои қудратии Ироқ дар сарҳад бо Сурия дар натиҷаи гузаронидани амалиёти махсуси муштарак бо размандагони курд 5 нафар роҳбари гурӯҳҳои террористиро боздошт карданд;
- Дар шаҳри Ванлавени Сомалӣ таркиш ба амал омад, ки дар натиҷа 7 нафар хизматчиҳои ҳарбӣ ҳалок шуда, 2 каси дигар захмӣ гардид;
- Дар музофоти Британияи кишвари Канада аз гарм шудани ҳаво ва об шудани яху барфҳо обхезӣ ба амал омад, ки дар натиҷа беш аз 3000 нафар сокинон ба ҷойҳои беҳавф кӯчонида шуданд;
- Дар Италия Кормандони сохторҳои қудратӣ ҳангоми гузаронидани амалиёти зиддиррористӣ 14 нафарро боздошт намуданд, ки онҳо шаҳрвандони Сурия ва Марокаш буда, дар маблағгузорӣ ва ҷалби чавонон ба гурӯҳҳои ифротӣ даст доштаанд.